

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 32Ek/84/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122206473
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6122206473.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: Združenie na ochranu práv investorov - občanov, IČO 45 741 867, so sídlom Laurinská 134/3, 811 01 Bratislava, právne zast.: Advokátska kancelária ELBA, s.r.o., IČO 35 969 458, so sídlom Čachtická 13, 831 06 Bratislava, proti povinnému: C. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXXX/XX, XXX XX J., o vymoženie 5 363,67 Eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Martin Závodský, so sídlom exekútorského úradu Záhradnícka č. 39, 821 08 Bratislava, pod sp. zn. 345EX 38/22, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 32Ek/84/2022 zo dňa 09.08.2022, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 09.08.2022 uznesenie, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. V odôvodnení, za použitia ustanovení § 57 ods. 1, § 61k ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 61l ods. 3 a ods. 4 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 52 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“), konštatoval, že návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý má odkladný účinok, nie je dôvodný. Na základe povinným vznesených námietok, vyšší súdny úradník opätovne preskúmal návrh na vykonanie exekúcie spolu so všetkými prílohami, vrátane exekučného titulu a dospel k záveru, že v uvedenej veci sa nejedná o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Povinný, ako fyzická osoba, uzavrel s právnymi predchodcami oprávneného - fyzickými osobami (investormi) zmluvu o pôžičke. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie peňažných prostriedkov podľa výsledku internetovej aukcie pôžičiek zo strany investorov. Podpisom zmluvy povinný akceptoval, že zmluva je uzatvorená s investormi v mene a na účet, ktorých koná spoločnosť iService, a.s. ako splnomocnený zástupca každého jednotlivého investora. Povinný takisto akceptoval, že peňažné prostriedky poskytnuté formou pôžičky nepatria spoločnosti iService, a.s., ale určitým fyzickým osobám - investorom. Nakoľko na oboch stranách zmluvného vzťahu vystupovali fyzické osoby - podnikatelia, Zmluva o pôžičke zo dňa 24.04.2019, ktorá bola právnym základom pre vydanie exekučného titulu, bola správne posúdená ako nespotebiteľská, spor nebol spotrebiteľský a správne bol prejednávaný v rozhodcovskom konaní podľa zákona č. 244/2009 Z. z. Účastníkom zmluvy bol síce dlžník, ktorý spĺňa podmienky definície spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ale druhou zmluvnou stranou nebol dodávateľ, ktorý by konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti tak, že by sám poskytoval dlžníkom peňažné prostriedky. Druhous zmluvnou stranou zmluvy o pôžičke boli osoby v zmluve označené ako investori, identifikované ID číslom a menom používateľa internetového portálu www.zltymelon.sk, ktorými sú podľa čl. 2, bod 2.6 VZP len fyzické osoby, ktoré nemali status podnikateľa, keďže do pôžičky investujú vlastné peniaze. Aj samotný povinný podpisom zmluvy v čl. IV. (zmluva o pôžičke) bod 2.2 výslovne akceptoval, že poskytnuté peňažné prostriedky patria určitým fyzickým osobám a teda musel si byť vedomý, že sa nejedná o spotrebiteľský vzťah. Vzhľadom na

uvedené námietka povinného o spotrebiteľskom charaktere vzťahu neobstojí, rozhodcovské konanie sa týkalo iného než spotrebiteľského vzťahu a bola daná právomoc rozhodcu Mgr. Andreja Gundela vo veci konať. Z tohto pohľadu je rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcom Mgr. Andrejom Gundelom, sp. zn. 3690/20 zo dňa 11.10.2021, spôsobilým exekučným titulom a exekučný súd nebol oprávnený preskúmať návrh na vykonanie exekúcie v zmysle § 53 ods. 2 písm. f) Exekučného poriadku. Povinný navyše nemôže v návrhu na zastavenie exekúcie namietať skutočnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu. Tieto skutočnosti mal namietať v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný a ak tak opomenul, nie je mu poskytnutá ochrana v exekučnom konaní. Pokiaľ povinný nesúhlasil s vydaným rozhodnutím a považoval nárok oprávneného za nedôvodný alebo, že konanie trpelo inými vadami, mal možnosť v zmysle poučenia podať proti nemu v zákonom stanovenej lehote žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, kde by v rámci dokazovania mohol uplatniť všetky svoje námietky a výhrady k exekučnému titulu. K námietke nedoručenia platobného rozkazu vyšší súdny úradník dodal, že v danom prípade je exekučným titulom rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, pričom v exekučnom konaní súd pred začatím exekúcie nevydáva platobný rozkaz a preto ani nemohol byť povinnému doručený. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a zo skutočností, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, vyšší súdny úradník návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. O trovách exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nerozhodoval, nakoľko oprávnený ani povinný si nárok na ich náhradu neuplatnili.

2/ Voči uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote povinný sťažnosť. V nej uviedol, že koná v zmysle poučenia, že v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti, za ktoré považoval nepreverenie výšky istiny uvedenej v zmluve o pôžičke č. 633687671, ktorá mu bola poskytnutá vo výške 4 000 Eur s úrokovou sadzbou 19,81 % p.a. a v napadnutom uznesení a upovedomení o začatí exekúcie je uvedené, že oprávnený sa domáha vymoženía pohľadávky vo výške 5 363,67 Eur aj s príslušenstvom. Navyše s ohľadom na definíciu spotrebiteľského úveru, ktorá je obsiahnutá v ust. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z., mal za to, že danú zmluvu o pôžičke možno považovať za spotrebiteľský úver a zmluvný vzťah, nakoľko poskytnutie úveru medzi väčším množstvom fyzických osôb a ním ako spotrebiteľom bol sprostredkovaný právnickou osobou, a to spoločnosťou iService, a.s. Domáhal sa teda, aby súd pri riešení sporu prihliadal na neho ako na spotrebiteľa, poskytol mu ochranu spotrebiteľa a exekúciu zastavil.

3/ Oprávnený uviedol, že nie je pravdou, že vo veci nastala možnosť použiť nové dôkazy. Skutočnosť, že bola povinnému poskytnutá pôžička vo výške 4 000 Eur bola známa už v čase vydania rozhodcovského rozsudku, rovnako ako skutočnosť, že vymáhaná je čiastka vo výške 5 363,67 Eur s príslušenstvom. Dôvody sú riadne vysvetlené a preukázané v žalobe a rozhodca na ich základe rozhodol. Rovnako vec posúdil aj vyšší súdny úradník, ktorý správne vyhodnotil, že vec nie je spotrebiteľskou vecou a z tohto dôvodu rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so zákonom a je platná. K tvrdeniu povinného, že zmluva o pôžičke bola spotrebiteľským vzťahom uvádzame, že to nie je pravda. Zmluva o pôžičke bola uzavretá medzi fyzickými osobami - nepodnikateľmi. Nejde o spotrebiteľský vzťah a rozhodcovskú doložku bolo možné platne dojednať tak ako bola dojednaná. Všetky dôkazy boli predložené rozhodcovi, ktorý po posúdení veci vydal rozhodcovský rozsudok. Na uvedenú skutočnosť nemá žiaden vplyv existencia prostredníka a splnomocneného zástupcu - spoločnosti iService, a.s. S návrhom na zastavenie exekúcie nesúhlasil, žiadal aby bolo rozhodnutie potvrdené a exekúcia pokračovala ďalej.

4/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

5/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

8/ Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený, c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, e) je predpoklad, že iná povinnosť uložená exekučným titulom, najmä povinnosť niečoho sa zdržať alebo niečo strpieť, ktorú okrem povinného nemôžu vykonať iné osoby, bude dobrovoľne a riadne plnená aj bez vedenia exekučného konania; predpokladá sa, že iná povinnosť je dobrovoľne a riadne plnená, ak od posledného porušenia tejto inej povinnosti uplynulo najmenej 6 mesiacov.

9/ Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

10/ Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

11/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Zároveň sudca poukazuje na znenie ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľov, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Aj vzhľadom na skutočnosti uvádzané povinným v sťažnosti sudca nad rámec odôvodnenia rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka dopĺňa nasledovne.

12/ Podstatou sťažnosti boli opakované tvrdenia povinného o spotrebiteľskom charaktere sporu (že vymáhaná pohľadávka vznikla zo spotrebiteľskej zmluvy, v ktorej povinný vystupoval ako spotrebiteľ) a zároveň uvedenie novej skutočnosti, ktorou malo byť preskúmanie správnosti výšky istiny vymáhanej pohľadávky. Za spotrebiteľský spor a toho plynúcu ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany možno považovať len taký spor, keď na jednej strane vystupuje dodávateľ (ktorého definícia je uvedená v § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka) a na druhej strane spotrebiteľ (definovaný v § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Na posúdenie zmluvného vzťahu ako spotrebiteľského však nestačí naplnenie len časti hypotézy právnej normy, že na jednej strane (v tomto prípade dlžníka) vystupuje fyzická osoba, ktorá spĺňa definičné znaky spotrebiteľa. Na také posúdenie je nevyhnutné, aby na druhej strane (na strane veriteľa) vystupoval dodávateľ. V prejednávanej veci ale na strane oprávneného (veriteľa) nestál dodávateľ. Povinný uzavrel zmluvu s viacerými fyzickými osobami (investormi), pričom títo mali postavenie nepodnikateľov. V zmluve boli identifikovaní ID číslom a menom používateľa internetového portálu www.zltymelon.sk, ktorými sú podľa čl. 2, bod 2.6 VZP len fyzické osoby, ktoré nemali status podnikateľa, keďže do pôžičky investovali vlastné peniaze. Na tom nič nemôže zmeniť skutočnosť, že poskytnutie pôžičky bolo sprostredkované právnickou osobou - iService, a.s., nakoľko

vo veci konala len ako splnomocnený zástupca každého jednotlivého investora, peňažné prostriedky poskytnuté formou pôžičky teda nepatrili jej a sama nebola účastníkom zmluvy. Preto nebolo možné vzťah medzi investormi a povinným vyhodnotiť ako spotrebiteľský a aplikovať naň ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktoré povinný poukazoval (zákon č. 258/2001 Z.z., ktorý uviedol povinný v sťažnosti bol nahradený zákonom č. 129/2010 Z.z.) v dôsledku čoho ani nebol dôvod prejednať spor pred spotrebiteľským rozhodcovským súdom. V rozhodcovskom konaní sa postupovalo podľa zákona č. 244/2002 Z.z. a výsledkom konania je spôsobilý exekučný titul podľa § 45 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, na podklade ktorého sa vykonáva táto exekúcia. Pre úplnosť súd dodáva, že Ústavný súd SR vo svojej aktuálnej rozhodovacej činnosti konštantne judikuje, že nevyužitie postupu podľa § 21 ZoRK (námetka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy), resp. § 40 ZoRK (podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ZoRK) v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní (napr. nálezy II. ÚS 395/2019, IV. ÚS 22/2020 z 13.05.2020, I. ÚS 265/2020 z 15.12.2020, IV. ÚS 282/2020 z 10.11.2020, II. ÚS 298/2020 z 05.11.2020, III. ÚS 148/2020 z 09.03.2021, IV. ÚS 139/2021 z 13.07.2021).

12/ Povinný sťažnosťou rozšíril dôvody zastavenia exekúcie o tvrdenia, že súd nepreveril výšku poskytnutej pôžičky. Aj keď v poučení napadnutého uznesenia, ktoré vyplýva z ustanovenia § 245 CSP, bolo uvedené, že v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, táto téza platí len vtedy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné. Exekučný poriadok je vo vzťahu k CSP lex specialis a teda sa na exekučné konanie uplatňuje osobitná úprava, zakotvená v Exekučnom poriadku. Pre návrhy na zastavenie exekúcie je typická koncentrácia konania, ktorá sa prejavuje v tom, že povinný musí uviesť všetky skutočnosti, ktoré môžu mať za následok zastavenie exekúcie a ktoré tu boli už v čase od vzniku exekučného titulu do začatia exekučného konania, v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom, t. j. v návrhu podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré objektívne bez svojej viny nemohol uplatniť skôr. Tým sa zvyšuje zodpovednosť účastníkov za svoje správanie v exekúcii. Je zrejmé, že povinný mohol námietku o nesprávnej výške vymáhanej pohľadávky uplatniť už v návrhu na zastavenie exekúcie (podanom v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie) a ak ju uplatnil neskôr, musel uviesť také objektívne dôvody, ktoré mu bránili takú námietku uviesť už skôr. Je neprípustné v exekučnom konaní vzhľadom na jeho podstatu a účel, aby si účastník exekúcie odkladal v talóne nejaké tvrdenia a dôkazy. Takéto konanie v nových procesných kódexoch zákonodarca odmietol pod ťarchou neprihliadnutia na také úkony, a to aj so zreteľom na povinnosť každého správať sa zodpovedne a efektívne v súdnom konaní. (porovnaj uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 167/2019 z 11. decembra 2019, sp. zn. I. ÚS 119/2020 z 3. marca 2020, sp. zn. I. ÚS 563/2022 z 19.10.2022). Preto sudca v sťažnostnom konaní na námietku týkajúcu sa preverenia výšky pohľadávky neprihliadal.

13/ Na základe uvedených skutočností a právnych dôvodov sudca podľa ustanovenia § 250 ods. 1 CSP zamietol sťažnosť povinného voči uzneseniu vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 32Ek/84/2022 zo dňa 09.08.2022 ako nedôvodnú.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).